

Gondolatok ez egymás mellett életről

Mennyire tudom elfogadni a mellettem, körülöttem lévő embereket?

A másik ember elfogadása ott kezdődik, hogy felismerjük a saját korlátosságunkat, és azt, hogy a másik ember úgy érvényesülhet, ha megtaláljuk a tökéletes középutat, amikor nem szeretnénk a másiktól elvenni, de egy alapos önvizsgálat után a magunk értékrendjét szem előtt tartva elfogadjuk a másikat. Ezzel a módszerrel elég jól megvalósítható az elfogadás.

Mit teszek, ha a másik ember nem szimpatikus, ám nem tudom elkerülni?

Ha nagyon szükséges az érintkezés, akkor megpróbálom megtalálni azt a közös témát, ami mindkettőnket érdekel. Ha nincs ilyen, akkor hagyom kibontakozni a másikat, hadd mondja el, amit szeretne. Sok embernek csak arra lenne szüksége, hogy magunkat neki megnyitva csendben meghallgassuk. A szimpátiám az az én problémám, és nem terjeszthetem ki másra.

Hogyan próbálom elfogadni azt, akivel nem értek egyet ugyan, ám ott van mellettem?

Véleményem szerint nem az a fontos, hogy olyan helyzetben fogadjam el, amikor kritikus témáról van szó, hanem megérteni annak az embernek a valódi indokait.

Mit teszek annak érdekében, hogy mások elfogadjanak engem?

Egyetlen tökéletes és minden szempontból kielégítő módszer van, ez pedig a szeretettel való odafordulás. Ha valaki azt gondolja, hogy mások mindig mindenben el fogják fogadni, az téved. Sajnos a sok rossz tulajdonság korlátok közé szorítja az embert.

Hogyan járulok hozzá a békés kölcsönös együttéléshez, és miért?

Nincs biztos recept, mert ahány helyzet, annyi megoldás. Az a lényeg, hogy tiszta lelkiismerettel, jószándékkal forduljunk egymáshoz. És miért? Mert a vetés-aratás törvénye mindenkire vonatkozik, és ha hozzáveszem azt, hogy nekem van, Aki felé el kell számolnom, akkor nem is kérdés, hogy a béke szigete szeretnék lenni a háborgó tengeren.

Kiss Sándor Lajos
(BVOP Kommunikációs
Főosztály engedélyével)

Októberi imaszándékunk:

Uram, adj erőt a megújuláshoz! A folyamatos újrakezdéshez, amely végigkíséri életünket. Add éreznünk irgalmas szereteted, hibáink, botlásaink, szándékos rossz tetteink felett! Segíts újra és újra Rád bízni magunkat, és úgy nézni magunkra, egymásra, ahogyan Te látsz minket, szeretett gyermekeidként!

Csaba testvér - Egymásból ki tudjuk szeretni a jót

Szelíd jósággal, csendes szeretettel egymásból ki tudjuk szeretni a jót. Úgy gondolom, hogy világunkat nem az erőszak, nem a durvaság vitte, viszi előbbre, hanem a szelíd jóság, az önzetlen szolidaritás, a napfény, amelytől kinyílnak a göcsörtös tövises akácok, a virágok, és az emberi szívekben az önzetlen jóság és a testvéri szeretet. (Csaba testvér engedélyével)

Bizalom

Hit, remény, szeretet, kiszolgáltatottság, kockázat függőség, ön és mások ismerete, biztonság, elvárás, vágy, igény, nyitottság, felelősség, önbizalom.

Egy beteljesedő és beteljesített bizalom

Az elképzelt, de lehetséges utolsó életszínpadképben elhangzó emberi belső párbeszéd: Milyen békés és fényes itt minden. Ez a sokszínű mező, mely a tarkaságában is harmonikus, és olyan nyugalmat áraszt magából, ami engem is eltölt. Oly éteri az egész, mintha én is lebegnék. – Szóval ez lenne a mennyország, hát biztos, hogy nem a pokol: – Szép, szép, de korai, hiszen élhettem volna még egy kicsit. – Éltél 65 évig, nem volt elég? Másnak még ennyi sem adatott, nem emlékszel? Te tettél róla, hogy áldozataid még a te életkorodat se éljék meg. – Igaz, viszont 35 év fegyház után 10 percnyi szabadságnál azért többre vágytam. – Az áldozataid is többre vágytak, aztán jöttél te és visszaéltél a bizalmukkal. – Igaz, de azért mégis csak tovább élveztem volna a szabadságot – Szabadultál? – Igen. – Igaz, meghaltál, de ide kerültél a mennybe, gondoltad volna? – Nem. – Na ugye, egyébként egy szavad sem lehet. Emlékezz! Húsz éve amikor találkoztál a hittel, és már nemcsak reménykedtél, hanem már bizakodtál is a megbocsátásban, azóta kéred az Úr segítségét, hogy kiérdemelhesd a kegyelmét és megérdemeld, megérjed a szabadságod. Megkaptad a kegyelmet, a megváltást, a szabadságot? – Meg. – Látod? Bízta az Úrban, Ő is bízott benned, és a szeretete jeleként megadatott neked is, amit kértél. Megkaptad a bocsánatot és az égi létet is, az, hogy csak 10 perc volt a börtön utáni földi szabadságod, nem az Úrban múlt, de tekinthetjük az igazság jelének is. Különben is kölcsönös feltétlen bizalomnál ne beszél-

jünk feltételről.

A tettem elkövetése után a maradék önbizalmam, az önismeretem, a lelki egyensúlyom stabilitását és a bizalmamat a jelenben – jövőben egyaránt elvesztettem, azaz a biztonságérzetemet a világban, az életben.

A bűnlét okozataként még a börtönlétbe is bezáródtam. Mindkettő az addigi életem 180 fokú megfordulását jelentette, és a szembenézést a teljesen ismeretlennel. Ebben a helyzetben kibem, miben higgyek, amikor a legkisebb bizalom is kockázat, kiszolgáltatottság, hiszen magamban sem tudok bízni, mert valós magamat sem találom, és ráadásul számomra idegen helyen, idegenek között, egyedül kell élnem, talán végleg. Mondhatom tehát, hogy mindenfajta bizalom és önértékelésem legalján voltam a börtönlétem kezdetekor. Ez az állapot persze folyamatosan oldódott különböző intenzitással, de oldódott. Igaz, jó öt évig eltartott ez a passzív létkorszak, mire biztonságosabb talajt éreztem magam alatt, és agyilag - lelkileg kész voltam a következő szintre lépni, a valós életlenlő, élet értelmet kereső

útra lépni. Az öt éves tanuló idő soknak tűnik, ám szükséges volt, mert a sűrű órarend 0-24-ig megkívánta. Igen tanulságos időszak volt, meg kellett ismerni a börtönlét, börtön élet írott és íratlan szabályait mind az intézményi, mind az emberi szinten. Elfogadni a kiszámíthatatlanság és a monotonitás egyidejű jelenlétét. Megtanulni és azonnal alkalmazni a nagy létszámú, az összezárt-ságból adódó fontos emberi kapcsolatok formáit. Az ehhez szükséges emberi belső iránytű hangolása, és ha kell, a hely szelleméhez való idomítása, mely segít a gyors értelmezésben, döntésben. Rá kellett jönnöm, itt is fontos az életöröm, a humor, a szeretet, hit, remény, bizalom és az ezekhez fontos nyitottság, de fontos a szükséges mérték megtalálása is. Az öt év egyik lényeges eredménye az volt, hogy rádöbentem, igaz, gyilkos vagyok, tehát bűnös, ám nem bűnöző (felfogású), hanem bűnelkövető, persze ez nem ment fel a tettem alól, de azt bizonyítja, hogy az alapneveltetésem, az alap életfelfogásom alapján jó, tehát nem vagyok velejéig romlott állat, hanem bűnös ember, akinek ki kell küszöbölnie a bűnhöz vezető okot és utat.

A Delphoi jósdá felirata érdekes és tanulságos: „Ismerd meg önmagad”, hiszen ezen a helyen az emberek a jövő után érdeklődtek. A felirat lényege az önismeret, az ismeret, ha önértékelésünk és önértelmezésünk helyes, akkor van némi biztos lét- és életalapunk, ami erősíti a jövőbeni várakozásainkat, és ezek segítenek nekünk jobban megismerni a környezetünket és a többi embert is. A nagyobb áttekinthető ismeret és a tapasztalatok több oldalról való értelmezése, az összefüggések felismerése nagyobb biztonságot, bizalommal telibb jelent és jövőt adhat. Még ha nem is ment meg minket a várható és a váratlan

gondoktól, de mentesít minket valamennyire a teljes függőségtől és kiszolgáltatottságtól. Legalábbis könnyebben éljük meg, viseljük el és oldjuk meg a problémáinkat. Ennek a szemléletnek a kialakításában sokat segít nekem a barátom, a Méceses kapcsolattartóim, és a Hittudományi Főiskola elvégzése. Hiszen a valódi élethez bizalom kell, ám a hit bizalom és életerő is.

Gyermekként még bizalommal telve és még csekély ismerettel is, ám nyitottak vagyunk mindenre és mindenkire, így voltam én is. Viszont a többség idősödve, a

felnőtkorba érve, már bizonyos vastagságú páncélt növeszt önmagától vagy növesztet vele az élet a nehézségek, csalódások ellen. A páncél bizonyos szempontból jó és egészséges, hogy megvédjen bennünket a sérelmek ellen, ám vigyázni kell, hogy a valóságos értékes emberi kapcsolataink ne sérüljenek és ne zárkozzunk magunkba. Lényeges, hogy a páncél terhe által könnyen megjelenő közömbösség, általánosítás, figyelmetlenség, bizalmatlanság káros hatásai ne torzítsák el az életszemléletünket. Nálam saját páncél nem alakult ki, a negatívumok érintései persze problémákat okoztak nekem is, azonban egy részét lenyeltem, amit nem tudtam megemészteni, arra válaszoltam, viszont az eredeti bizalmam, szeretetem bár árnyékos lett, mégis megmaradt. Ám a kapcsolataim így is sérültek, mert a reflexióim miatt inkább felém növesztettek páncélt, vagy én nem közöltem ezentúl a véleményemet, hogy elkerüljem a várható konfliktusokat. Tettemhez nem a túlzott önbizalom vezetett, mert az, az egészséges szint alatt volt, hanem a hamis valóságképem,

ami a kapcsolataimra is kihatott. Álmaim viszont túlzottak voltak, mondhatnám egy sajátos álmvilágban éltem, ahol a többségben lévő illúzióim messze voltak a napi gyakorlati élettől, így a kudarcok garantálva voltak, amit az is súlyosbított, hogy még a megvalósítható vágyaimat, álmaimat sem tudtam mind teljesíteni, így a félsikereim is hozzájárultak a félresikerült életemhez. Azaz a valóságos gyakorlatias énem és a képzelt álméletszemléletem nem tudott együtt dülöngélni előre, hanem egymást gátolva akadályozták az önműködésemet. A vágyott bizalommal teli jövőkép helyett, a számomra kezelhetetlen bizonytalanság és végül a bűn lett a végállomás. Legalábbis az egykori énemnek, viszont e romból egy új, változni tudó, bizalomban épülő én fogant.

Azért érdekes, hogy az igazán feltétlen bizalmat talán két életponton érezzük valójában: kezdetben még magzatként és a testi halálban az Úr előtt. Gondolom én, ám a jó házasságban élők talán vitatkoznának ezzel az állítással.

Pásztor József
(BVOP Kommunikációs
Főosztály engedélyével)

			1		5	3		
	6						1	8
3							5	2
6			3	9			2	5
2	3			1				7
8	1			2	7			3
4	5							1
9	7						6	
			7		6			

EGY BETŰT VÁLTOZTASS

	Z	Á	R	K	A	
1						1 üdítő
2						2 női név
3						3 menyasszonyi fejdísz
4						4 intézmények bejárata
5						5 csomagok küldő helye
6						6 Pista népiesen
7						7 fővárosi
8						8 mázolja
9						9 magasan levő
10						10 nem hagyja elveszni
11						11 jární
	M	E	N	N	Y	

Juss a ZÁRKÁBÓL a MENNYBE
Csak egy-egy betűt kell megváltoztatni
a szürke négyzetben jelzett helyen

A változás

Az életünk során gyakran kerülünk olyan helyzetbe, ahol azt vesszük észre, valaki nem szimpatikus vagy éppen mi nem vagyunk szimpatikusak. Mindig lesznek olyan emberek, akiknek mindig lesz valami kifogása a másik félben. Ezzel nincs is semmi baj, hiszen az ujjunk sem egyforma és együtt tudunk vele élni, sőt mindegyikre pontosan úgy van szükségünk, ahogy Isten azt megteremtette.

16 éve vagyok a B.V. Intézet lakója és pár ilyen emberrel találkoztam, aki első benyomásra nem volt szimpatikus, aki nem akart megbarátkozni a zárka szabályaival és úgy gondolta, neki több joga van bizonyos dolgokhoz, mint másnak. Én, mint zárkafelelős figyelmeztettem: a rongálás kártérítéssel jár! Bármilyen tárgyat tönkretesz, azt ki kell fizetnie, mivel B.V. tulajdon.

Az illető előző helyén hozzá volt szokva, hogy figyeltek rá és a kedvébe jártak, pl: közös kávézás, kártyázás, tornázás.

Mivel régi zárkatársaim mindennapi témája a lélekápolás, levelírás, iskolai képzésre felkészülés és a munka utáni pihenés, ezekhez szükséges a csend. Így nem igazán tudott érvényesülni, mivel senki sem kereste a társaságát.

Egy alkalommal mellém ült, miközben az asztalon több újság, iskoláskönyv, Biblia volt előttem, amikből jegyzeteltem. Például a Márciusi ifjak, Szent László és Szent István. Versek, történetek, énekek, ami belefér 90 percbe.

Elmondtam neki a „Miért?” kérdésére, a „Só” és a „Fény” lényegét a Bibliából és hogy én is ilyen szeretnék lenni.

Meg akart kérni, írjak neki panaszt az ellátás és a körülmények miatt, amit ő úgy érzett, hogy neki az nem jó. Elmondtam neki a félig tele pohár lényegét, és felolvastam pár sort egy bölcs elmélkedésből:

- Mielőtt kimondasz egy ártó szót, gondolj azokra, akik nem tudnak beszélni!

- Mielőtt panaszkodsz az életed minősége miatt, gondolj azokra, akiknek napok óta nincs mit enni!

Csendesebb lett, és már nem akart panaszkodni. Miután többször beszéltem vele a Bibliában megírtakról, már nem önmagát érezte a központban. Többször beszéltek vele a többiek is. Szabadidőben a társasjáték és a sakk is előkerült.

Mikor egy köszöntő megtartására elhívtam, és látta, többen várják, hogy részesei lehessenek a köszöntő felolvasásának, valami megváltozott benne. Elmondtam neki, az ott lévő emberek mind nagyítéletesek és már mind elfogadta Istent, és bocsánatot tudtak kérni.

Nagy segítségemre volt az „Adj helyet a jónak” című lélekemelő tanulságos történetek, mivel nem azt mondtam, mit tegyen, hanem egy történet tanulságát beszéltük át.

Levelező fogvatartottak alkotásaiból:
Kovács Mihály és Erdei János
(*BVOP Kommunikációs
Főosztály engedélyével*)

Egy vak ember mondatát idézem: „Ne a szemem légy, hanem az agyam”! „Ne azt mondd, merre menjek, hanem mik vannak előttem, akkor könnyebben tudok dönteni.”

Megemlítettem a zárkatársamnak: Mk 2,4 történetét. A kétféle embertípus közül, vajon ő melyik? Vannak emberek, akik nem állnak arrébb, még akkor sem, ha valakinek Jézusra van szüksége. És vannak azok, akik bármit megtesznek, hogy barátjukat Jézushoz vigyék.

Én is így cselekedtem, amikor egy idegen, nem szimpatikus ember érkezett hozzánk a zárkában. Először félreálltam, majd saját magától változtatott a viselkedésén, mivel mindenkitől ezt látta, és közelebb került Istenhez.

Jó volt látni, hogy az az ember meg tudott változni! Ehhez figyelniük kell a környezetünket, mert az évszakok változása hasonlít az életünk változásaihoz, ezek lehetnek fizikai vagy mentális, néha pedig lelki vonatkozásúak.

A változásra nekünk is szükségünk van, így talán könnyebben tudunk elfogadni és magunkat is elfogadtatni.

Békésen, kölcsönösen egy közösségben élni úgy lehet, ha mindannyian egy kicsit változni tudunk. Ehhez egy jó példát mondanék el az igazgyöngy kialakulásáról. Ahhoz, hogy egy gyöngy kialakuljon, szükség van valami irritáló dologra. Ez egy parazita, halpikkely vagy egy homokdarabka is lehet, ami bejut a kagyló belsejébe. Ezek után a kagyló kibocsát egy anyagot, amivel bevonja az irritáló dolgot, és ezt megismétli nagyon sokszor, rétegről rétegre. Ezek a rétegek, amelyek védik a kagylót az odakerült irritáló anyagtól megkeményednek, és így jön létre a csillogó gyöngy. Ez a több száz vagy ezer réteg hozza

létre a legszebb igazgyöngyöt.

A mi életünkben is előfordulnak káros szokások, egészségtelen emberi kapcsolatok, önértékelési zavarok. Azt gondolnánk lehetetlenség ezeken változtatni. Ahogy Isten átfomáló „szeretetretegei” betakarnak bennünket a kegyelemmel, lépésről lépésre védelmet nyerünk megújulunk és az életünk megszépül.

Örülök, hogy társam is jobb belátásra tért és levetette a zord külsejű álruháját, és egy számára is új külsőt-belsőt nyert. Sokat segített (Lk 24,13-35) az Emmausba vezető úton történtek eseményei. És az, engedjük, hogy Isten új irányokba vezes-

sen bennünket.

Ő megmutatja a hit apró lépéseit, amik nagy változást eredményezhetnek:

- Társam megkérdezte: Ebben a történetben melyikünk a Jézus?

- Azt feleltem: Te dönts el, melyikünk ismerte fel a másikat.

Krisztus testében minden tag jelentőséggel bír! Isten megmutatja, hogyan tanuljunk egymástól!

Ezután több alkalommal beszélgettünk, mert volt közös témánk, aminek a főszereplője Jézus volt. A zárkatársamon a változás talán azzal a mondatával kezdődött: „Az előadás köz-

ben ragyogott az arca minden résztvevőnek!”. Jó érzés volt a dicséret egy olyan embertől, aki maga sem gondolta volna, hogy ilyet mondjon.

Hamarosan átszállították egy másik B.V. Intézetbe, búcsúzásakor megkérdezte, hogyan tudná ezt megköszönni? Azt válaszoltam: „Tedd meg ugyanezt valaki másért!”

Változások történnek körülötünk, bennünk és időnként közvetlenül a szemünk láttára is. Néha a dolgok furcsa módon változnak, ám végül a változás felfedi Isten munkáját.

B. Laci

(BVOP Kommunikációs Főosztály engedélyével)

Alma vagyok (Keresztemnek, Benettnek)

Alma vagyok. Oly makulátlan ragyogok.

Rám fülk mindenkinék a foga.

Nincs ezen mit csodálkozni, csak nézz rám.

A hajnal erős sugara, ahogy megtörik rajtam s szétszóródik a fény.

Én rubinként tündöklöm a mélyzöld és sötétbarna háttér előtt,

amelyre pipettával itt-ott pár csepp azúrkéket cseppentettek.

S ez az arany szín mi távolról jön s rajtam fotonokra esve szóródik szét, micsoda kompozíció!

S ha jön egy zivatar, az éltető erő, a frissességem és üdeségem

olyan kívánatosá tesz, képtelenség nekem nemet mondani.

Ahogy kövér esőcseppek gördülnek rajtam végig, látni:

egészségtől duzzadom.

És mégis.

Nem adom én oda magam bárki fiának, lányának.

Nem megyek se pálinkának se bornak, hogyan is mehetnék?

Hiába a zamatosság, a kor s az érték.

Nem megyek se gőzölgő pitébe s rétesbe, nem forgatnak karamellába.

Rostos almálé se leszek se szörp.

Gyümölcsöstálon sem porosodom.

Nem fogok nagy gondolkodók fejére pottyanni,

hogy törvényszerűségeket állapítsanak meg és nevüket örökre beírják a történelem nagy könyvébe.

Nem kívánom a halhatatlanságot.

Ugyan, kérlek.

Ha valóban alma volnék, a végtelen játéktól megfáradt gondtalan

gyermeki ölbe hullanék, ki alám tért megpihenni a tűző nap elől

egy forró júniusi napon.

S hogy miért?

Egy jóízű tejfogás harapásért,

elégedettségért, boldogságért.

Gargya Sándor Roland
(BVOP Kommunikációs
Főosztály engedélyével)

Ők azok

Egy férfi levágott egy kövér borjút, meggyújtotta a grillt, és ezt mondta a lányának: „Lányom, hívd meg a szeretteinket és szomszédainkat, hogy egyenek velünk...”

A lány utcaára vonult, és azt kiabálta: „Segítsetek eloltani a tüzet apám házában!”

Néhány pillanatra, egy csapatnyi ember jött ki, a többi meg úgy tett, mintha nem hallotta volna.

Az emberek, akik jöttek, addig ettek, ittak, amíg elégük nem volt.

Az apa elképedt, és a lányához fordult, majd azt mondta: „Azok, akik eljöttek, azokat még sosem láttam! Hol vannak a szeretteink, rokonaink, barátaink?”

Azt mondta a lány: „Akik elhagyták otthonukat, hogy segítsenek nekünk eloltani a házunkban a tüzet, és nem a buli miatt, ezek érdemlik meg a nagylelkűségünket és a vendégszeretetünket!”

Konklúzió:

Ki nincs veled egy nehéz pillanatban, ne nevezd barátnak, testvérnek, családtagnak... Mert ők azok, akik a nehéz időkben nevetnek rajtad, és nem érdemlik meg a kedvességed, nagylelkűséged, figyelmed!

(ismeretlen forrás)

Mennyire tudom elfogadni a körülöttem lévő embereket?

Ha őszinte akarok lenni, akkor azt kell mondanom, hogy ma már ez nem nehéz, de nem mindig volt ez így. Régen, ha valakire ránéztem és nem volt szimpatikus az első látásra, azt az embert képtelen voltam befogadni, nem tudtam elviselni a szimpla jelenlétét sem. Mindent megtettem annak érdekében, hogy elüldözzem a környezetemből azt az embert!

Mára ennek már nyoma sincs, ma már kijelenthetem, hogy el tudok fogadni minden körülöttem lévő embert fenntartások nélkül. Ezt a változást kizárólag és egyedül a jó Istennek köszönhetem, Ő megmutatta személyemnek a helyes utat, melyre rá is léptem a megtérésem alkalmával. Ennek már 6 éve. Hálás vagyok ezért Istennek, igaz, ehhez a változáshoz saját magamra, vagyis a saját elhatározásomra is igen nagy szükség volt. Úgy gondolom, ha bennünk gyarló emberekben nem születik meg az elhatározás, akkor Isten hiába mutatja nekünk a helyes utat, ha mi nemet mondunk neki, elutasítjuk Őt, akkor nem leszünk képesek a változásra! És most kiemelném a következő gondolatomat. Ha mi nem tudjuk, azaz, ha én nem tudom vagy nem akarom elfogadni a körülöttem lévő embereket, úgy én se várhatom el azt, hogy a körülöttem lévő embertársaim engem elfogadjanak! Mindenki döntse el magában, hogy elfogadja-e a körülötte élő embereket. Én döntöttem, és a jelenleg járt útról nem lépek le soha többé! Nem engedem a Sátánnak, hogy szolgáljává tegyen!

Amen

Mit teszek annak érdekében, hogy mások elfogadjanak engem?

Először is, ha bekerülök egy társaságba vagy közösségbe, elmondom, ki vagyok és honnan jöttem. Vegyük példaként ezt a benti világot. Amikor bekerülök egy „zárka” közösségbe elbeszélgetek az ott lévő embertársaimmal. Megismerkedem velük, ha még nem ismertem őket, bár idebent erre elég kicsi az esély. Igaz, attól, hogy korábban már láttuk egymást az nem feltétlen jelenti azt, ismerjük is a másik felet, feleket. Mint mindenhol az életben, itt is vannak írott és íratlan szabályok. Ezeket elmondják, és attól a perctől kezdve befogadom az információkat. Annak érdekében, hogy mások elfogadjanak engem, annak érdekében megteszek mindent. Tiszteletben tartom az embertársaimat és a személyes tárgyait is! Figyelek arra, a lehető legmesz-

szebbmenőig úgy viselkedjem, hogy elfogadjanak úgy ahogy vagyok! A legfontosabb az, hogy mindig és mindenhol magamat adom, nem bújok álarc mögé, nem próbálok meg többnek látszani, mint ami valójában vagyok, ám kevesebbnek sem! Felesleges lenne álarcot öltetni, ugyanis az álarc a lepellettel együtt lehullik és ebből csak a viszálykodás és a harag születik meg! Úgy gondolom, hogy mindannyian egyenlőek vagyunk, egyikünk sem kisebb vagy nagyobb a másiknál! Ha ennek ellenére mégsem fogadnak el, mit tudok tenni? Megmaradok olyannak amilyen vagyok, aztán vagy elfogadnak, vagy nem! Ezt a kérdést rájuk és az Istenre bízom!

Hogyan járulok hozzá a békés, kölcsönös együttéléshez, és miért?

Legfontosabb számomra ebben a kérdésben a tisztelet. Ha kölcsönösen nem tiszteljük egymást, úgy a békés, közös együttélés csupán naiv álom marad! Felmerülhet kérdés, ilyenkor mit tegyünk, mi a helyes döntés, eljárás? Megpróbálom kideríteni azt, hogy ennek mi az oka, okozója! Megpróbálom legjobb tudásom szerint az arany középutat megtalálni a másik féllel. Mint mindig, itt is a legfontosabb az őszinte szó! Teljesen tiszta szívvel és őszintén ülök le az adott féllel beszélgetni, viszont ugyanezt tőle is elvárom az irányomban.

A tapasztalataim alapján azt mondhatom, hogy az esetek döntő többségében bevált ez a stratégia, így a békés, közös együttélés megvalósulhatott. Persze voltak kivételes esetek is. Megtérésem előtt nem mindig, sőt ritkán vettem alapul a fentieket, azt gondoltam, nem létezik olyan, hogy ne nekem legyen igazam, csak a magam buta fejére hallgattam, ami nem vezetett jóra. Viszont ma már a fentiek alapján cselekszem, mert ma már képes vagyok arra, hogy az arany középutat megtaláljam, kompromisszumkész vagyok és a legfontosabb, tisztelem embertársaimat! Elfogadtam Istent, elutasítottam a Sátánt, és számomra ez így tökéletes!

Egy utolsó gondolattal zárnám a témát!

Tartsd meg a törvényt, és a törvény is megtart téged!

A jó Isten áldjon mindannyiunkat!

Vörös Csaba
(BVOP Kommunikációs
Főosztály engedélyével)

Sör és Jézus

Sokszor jönnek velem szembe egyedi mintás hirdetések, feliratok, amik lehetnek párnán/pólón/vászonként/tányéron/akárhol. Rendszerint ehhez hasonlókat ajánlanak fel: „Nem vagyok antiszociális, csak nem kedvellek.” „Kérlek, máshol legyél ennyire idegesítő!”

Ezek a feliratok elsöre még poénosnak is tűnhetnek, de valójában az önzést sugallják. Elég vagyok magamnak, nem érdekel a véleményed és te se. Pedig még az is lehet, hogy bizonyos dolgokban ugyanazt gondoljuk, de egy ilyen póló azt üzeni, hogy nem vagy az én társaságomra méltó. Miért kéne elviselnem azt, aki más véleményen van? Egyáltalán miért kéne bárkit is elviselnem? Mintha magasabb rendű lennék a többiekénél.

Kivételt képez ez alól, mikor én vagyok a hierarchikus kapcsolatban alul. Amikor a véleménycsere az, hogy bemegyek a főnökhöz a véleményemmel, és kijövök az övével. Ugyanolyan felháborító, mint mikor én teszem ezt.

Egy atya mesélte, hogy amikor kispap volt Rómában, volt egy ökumenikus körök, ahol minden héten elővettek egy olyan kérdést, amiben a katolikusok és a protestánsok, vagy akár a protestáns felekezetek sem értettek egyet. Egyik alkalommal indítványozta valaki: Beszéljünk Jézusról. Egyből megváltozott a légkör, s rádöbbenek, hogy a sörön kívül más is összekapcsolja őket.

Második képként egy nem olyan régi emléket hozok ide: A zarándoklat számomra alapélmény. Idén velünk volt egy férfi, akivel eufémizmus (*szépitő, a valóságot enyhítő - szerk.megi.*) lenne azt állítani, hogy nem értünk egyet; igazabb az, hogy az erkölcsi magatartásáért megvetem. Nem helyes, de tanulom szétválasztani a bűnt és a bűnöst. Egyik bekötött szemű szakaszon szerettem volna, ha ő vezet, hogy megtapasztaljam a rászorultságomat egy olyan emberre, akit legszívesebben szemem köpnék.

A harmadik egy bibliai kép. Jézus délben ül a kútnál, egyedül, s akkor jön vízért egy asszony. Egy olyan asszony, aki a származásánál fogva nem érthet egyet egy zsidó férfival. És Jézus kér tőle.

Mi a háromban a közös? Nagy ellentétek feszülnek egymásnak, de mélyen, az emberségünkben egyek vagyunk. Ez nem leereszkedés, hiába hiszem, hogy erkölcsi/tudásbeli/hitbeli fölényben vagyok. Nem a másik felemelése, hanem a saját helyem megtalálása. Azért, ha leszálok a magas lóról, nem veregethetem meg a vállamat, hogy milyen jó gyerek vagyok.

Emberségemnél fogva a másokra vagyok utalva. A párbeszéd lehetősége ajándék, de egyben az a kötelesség is, ami megtart embernek. Nem a győzelem a cél, nem a másik meggyőzése bármiről,

még akkor se, ha azt hiszem, az objektív igazságot birtoklom. A cél a kapcsolat, mert az önzés lehetlenné teszi a magányból való kitörést. Jákob hajnalig küzdött egy angyallal, akivel valószínűleg nem volt véleményeikben konfliktusa. Az egész éjszaka után az angyal egy sorban „két vállra fektette” a pátriárkát. Megtehetette volna kb. 8 órával azelőtt. Azonban nem a győzelem volt a lényeg, hanem az, hogy kapcsolatban legyenek egymással. Csak azzal tudok érdemben konfrontálódni, akivel van kapcsolat, és csak azzal van igazi kapcsolat, akivel tudok konfrontálódni. Például a vélemények vagy értékek mentén.

Fontosnak tartom megkérdezni magamtól, hogy engem a véleményemhez milyen érzelmek fűznek? A másikat milyen érzelmek kötik? Melyikünk hogyan jutott erre? Egy mondat mögött lehet hatalmas út, amit se én, se a másik nem ismer. A vélemény lehet más, lehet objektíve rossz. Ezen lehet vitatkozni, az érzelmeim és a másiké is úgy, ahogy van, igazak. Ebben egymásra találunk.

Mit lehet tenni? Sokat! Segítséget lehet kérni, hogy megtanuljam, rászorulok a másokra. Meg lehet próbálni tisztázni az érzelmeket. Meg lehet kérdezni, miért? Mérlegelni lehet, hogy a másik, a kapcsolatunk vagy a mentális egészségem fontosabb-e, mint a véleményem.

Monte Cristo grófjában a főhős azért sínylődik börtönben, mert bonapartistának hiszik, s ott találkozik egy másik férfival, aki azért ül, mert nem bonapartista. Az uralkodó vélemény is változik, de az, hogy emberek vagyunk, nem.

Réka

**Mindenkinek
annyit érsz,
amennyit tesz
érted!
Se többet, se
kevesebbet.**

A csoda

Hiszed-e, hogy csodák léteznek? Vagy a világi dolgok ebben fékeznek?

Csak rohansz bele a világba, észrevétlenül esel kisebb-nagyobb hibába. Nagyon lapátolsz a kosztból, nehogy lemaradj a szelfiről vagy insta posztról. De csukott szemmel nézed a face-t, a kommentektől meg előre félsz, mert csak a tetszetős lájkoknak élsz. Egyedül rajtad múlik mit teszel, áldást vagy átkot veszel, emelkedsz vagy mindent a mélység visz el.

De nem mindig nehéz a málna, Istennek legyen hála! Csodás a nyugalom, a lelki béke, ha megállsz végre és nem rohansz egyenest a végbe. Nyitott szívvel láthatsz a mezőn virágot, mi dicső színességbe öltözött, nem a felvett hitel miatt költözött. Vagy tekintesz az égre, szárnyalók seregére, kik önfelédten szállnak, stresszes agyvérzésre, infarktusra nem várnak.

Egyszerűen figyelj csak kicsit oda: Minden mi létezik isteni csoda. Csoda a levegő, a természet, a nyüzsgő vadon, ezt nem múlja felül semmilyen vagyón.

Csoda az ember, csoda az élet és érezd, a csodák benned élnek! Csodák a napok, hogy vannak tiszta lapok, mellyel esélyt adott az ég, hogy új életre kélj és a csodában benne élj.

Vesd le a régit, öltsd magadra az újat, az izzó parazsat tele szájjal fűjjad, úgy tűnik el szemedről a fátyolos vakság és megszűnik az örökre tartó rabság.

Csoda, hogy akik keresnek, bíznak, várnak, azok fáradhatatlanul szállnak, bármi jön, meg nem állnak, mert a lélek iskolájába járnak.

Csoda: ha kéred, adatik minden ezen a szinten, hol rád sem törnek, láng sem szökik, sírók könnye szárad, élet vize árad ... isteni kegyelem a várad.

Csoda a reggel, hogy a Nap neked kel fel, hogy van, aki úgy szeret, YouTube videó helyett igazsággal etet.

Csoda az emberi lélek, az emberi érzések, ezek nem netes légzések, ezt nem fogja fel mesterséges agy:

A csoda te magad vagy!

Nem kell hát semmitől sem félned, csak másokért örömben, boldogságban, szeretetben élned.

Mert minden csoda:

Áldás, békesség,

mindenért Istené a dicsőség!

Taczmann Elek

(BVOP Kommunikációs
Főosztály engedélyével)

Humor

Mai magyar valóság...

- Doktor úr! Mikor lesz a műtétem?

- Öt év múlva, szeptember 6-án.

- De hány óraker?

- Miért fontos azt most tudni magának?

- Mert 16:30-ra jön a kőműves!

Ha azt hiszed, hogy okosabb vagy mint az előző generáció, gondoldj arra, hogy 50 éve egy autó használati utasításában le volt írva hogyan kell szelephézagot állítani ma meg az van benne, hogy ne idd meg az akkumulátorban lévő folyadékot 🍷🍷🍷

Háziállatok versenyeznek, hogy melyikük a legfélelmetesebb. Azt mondja a disznó:

- Belehempergek a sárba, visítva rohángálok körbe, az összes baromfi megijed tőlem.

Mondja a bika:

- Felszegem a fejem, fűjtatok egy kicsit, rohángálok a réten, az összes tehén, birka szerteséjjel fut.

Mondja a csirke:

- Úgy teszek, mintha döglött lennék, a fél ország befosik a félelemtől.

Férj és feleség sétál a parkban. A közelben egy fiatal pár vadul csókolózik.

- Mondd, fiacskám - kérdi az aszszony - te miért nem csinálsz ilyet?

- Ne viccelj, nem is ismerem azt a lányt!

IMPRESSZUM

Kiadja a Mécses Szeretetszolgálat Magyar Börtönpasztorációs Társaság

Felelős kiadó: Mécses elnöke

1325 Budapest, Pf. 391.

mecsesbp@gmail.com

mecses.vaciegyszahazmegye.hu